

Категорія справи № 753/10840/19: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи окремого провадження; Справи про видачу і продовження обмежувального припису.

Надіслано судом: не визначено. Зареєстровано: 15.07.2020. Оприлюднено: 15.07.2020.

Дата набрання законної сили: 13.07.2020

Номер судового провадження: 61-22727св19

Верховний
Суд

Постанова

Іменем України

13 липня 2020 року

м. Київ

справа №753/10840/19

провадження №61-22727св19

Верховний Суд у складі колегії суддів Третьої судової палати Касаційного цивільного суду:

Висоцької В. С. (суддя-доповідач), Литвиненко І. В., Фаловської І. М.

розглянув у попередньому судовому засіданні в порядку письмового провадження справу за заявою ОСОБА_1 про видачу обмежувального припису, заінтересована особа - ОСОБА_2, за касаційною скаргою ОСОБА_2 на рішення Дарницького районного суду м. Києва від 03 липня 2019 року у складі судді Трусової Т. О. та постанову Київський апеляційного суду

від 14 листопада 2019 року у складі колегії суддів: Заришняк Г. М., Марасвої Н. Є., Рубан С. М.,

учасники справи:

заявник - ОСОБА_1,

заінтересована особа - ОСОБА_2,

ОПИСОВА ЧАСТИНА

Короткий зміст позовних вимог

У травні 2019 року ОСОБА_1 звернулась до суду із заявою, у якій просила видати обмежувальний припис терміново на 6 місяців, яким заборонити колишньому чоловіку ОСОБА_2 вести листування й телефонні переговори, та у будь-якій спосіб спілкуватися або контактувати через інші засоби зв'язку з нею та постраждалою дитиною ОСОБА_3 особисто і через третіх осіб та зобов'язати заінтересовану особу пройти відповідну програму для кривдників на строк до 12 місяців.

Заява мотивована тим, що з 2007 року по 2012 рік вона перебувала у зареєстрованому шлюбі з ОСОБА_2. Від шлюбу сторони мають сина ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1.

Вказувала, що вона разом із сином проживає у Словацькій Республіці, де має іншу сім'ю.

У серпні 2015 року сторони уклали нотаріально посвідчений договір про визначення місця проживання дитини із заявницею, тоді ж ОСОБА_2 надав нотаріально посвідчену згоду на тимчасове проживання дитини у Словацькій Республіці.

Зазначала, що з моменту припинення шлюбу з боку заінтересованої особи по відношенню до заявника, її рідних та близьких, зокрема батька, теперішнього чоловіка та сина ОСОБА_3, не припиняються дії, які мають характер домашнього насильства. У переписці, яку ОСОБА_2 веде по телефону із заявником з приводу організаційних побачень з сином, він вдається до відкритих погроз, образ, приниження честі та гідності, застосовує нецензурну лайку, називає непристойними словами заявника, її родичів, вживає лексику, недопустиму у нормальному людському спілкуванні.

Крім того, вимагає кошти, примушує до зменшення розміру аліментів на дитину, встановлених рішенням суду, шантажує тим, що не дасть дозвіл на зворотній виїзд дитини до Словацької Республіки, погрожує розправою, завданням шкоди здоров'ю, вбивством, вдається до тиску щодо заявника та її чоловіка. Такі вислови заінтересована особа надсилає також на особистий телефон сина, якому ще не виповнилось 10 років.

Посилаючись на те, що на даний час заявник народила другу дитину, якій півтора року, заінтересована особа знає про це і своїми словами та погрозами розправи свідомо завдає заявниці болю та страждань, створюють реальну небезпеку для неї та її рідних, заявник просила задовольнити її заяву.

Короткий зміст судового рішення суду першої інстанції

Рішенням Дарницького районного суду м. Києва від 03 липня 2019 року позов задоволено частково.

Видано обмежувальний припис відносно ОСОБА_2. Встановлено наступні заходи тимчасового обмеження прав ОСОБА_2 терміном на 6 місяців: заборонено вести листування, телефонні переговори та у будь-якій спосіб спілкуватись або контактувати через інші засоби зв'язку з ОСОБА_1 та постраждалою дитиною ОСОБА_3 особисто і через третіх осіб.

Рішення суду першої інстанції мотивоване доведеністю та обґрунтованістю вимог ОСОБА_1 .

Місцевий суд дійшов висновку, що видача обмежувального припису повинна забезпечити дієвий, ефективний та невідкладний захист заявника і дитини від домашнього насильства та буде сприяти недопущенню повторних випадків такого насильства, а інтереси жертв домашнього насильства у даній конкретній ситуації переважають над інтересами кривдника, який впродовж дії припису буде позбавлений права на спілкування з дитиною.

Короткий зміст судового рішення суду апеляційної інстанції

Постановою Київський апеляційного суду від 14 листопада 2019 року апеляційну скаргу ОСОБА_2 залишено без задоволення. Рішення Дарницького районного суду м. Києва від 03 липня 2019 року залишено без змін.

Постанова апеляційного суду мотивована тим, що суд першої інстанції повно та всебічно з'ясував обставини справи, наданим доказам дав належну правову оцінку та й прийшов до правильного висновку про необхідність часткового задоволення заяви ОСОБА_1 , видавши обмежувальний припис відносно ОСОБА_2 та встановивши заходи тимчасового обмеження прав ОСОБА_2 терміном на 6 місяців у вигляді заборони вести листування, телефонні переговори та у будь-якій спосіб спілкуватись або контактувати через інші засоби зв'язку з ОСОБА_1 та постраждалою дитиною ОСОБА_3 особисто і через третіх осіб.

Апеляційний суд також указав, що обмежувальний припис за своєю суттю не є заходом покарання особи (на відміну від норм, закріплених у КУпАП та КК України), а є тимчасовим заходом, виконуючим захисну та запобіжну функцію і направленим на попередження вчинення насильства та забезпечення першочергової безпеки осіб, з огляду на наявність ризиків, передбачених вищезазначеним законом.

Короткий зміст вимог касаційної скарги

У касаційній скарзі, поданій у грудні 2019 року, ОСОБА_2 просить скасувати ухвалені у справі судові рішення та ухвалити нове рішення про відмову в задоволенні позову, посиляючись на порушення норм матеріального та процесуального права.

Аргументи учасників справи

Доводи особи, яка подала касаційну скаргу

Касаційна скарга мотивована тим, що судами першої та апеляційної інстанції було неправильно застосовано норми матеріального права та порушено норми процесуального права, внаслідок чого було увалено неправомірні рішення.

Касаційна скарга містить посилання на те, що суди в порушення статті 78, частини другої статті 95, частин першої та другої статті 100 ЦПК України, встановили обставини, що мають суттєве значення, на підставі недопустимих доказів та необґрунтовано відхилив клопотання про дослідження електронних доказів. Суди не врахували, що надані заявником роздруківки містять лише імена людей, в тому числі ОСОБА_2 як відправника, проте не надано доказів з якого саме мобільного номеру та на які номери надсилались ці повідомлення, що унеможлиблює встановлення відправника та адресата, а тим паче не може бути твердженням доказу відправлення цих повідомлень саме ОСОБА_2 .

Наголошує, що судом в порушення вимог статті 350-1 ЦПК України, без додержання вимог територіальної підсудності безпідставно та без наявності відповідних документів Дарницьким районним судом м. Києва було відкрито провадження у даній справі.

Аргументом касаційної скарги також указано те, що, суди не врахували положення статті 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», згідно якої рішення про видачу обмежувального припису або про відмову у видачі обмежувального припису приймається на підставі оцінки ризиків.

Крім того, суд не вирішив питання залучення до участі у розгляді справи орган опіки та піклування.

Доводи інших учасників справи

У відзиві на касаційну скаргу ОСОБА_1 заперечила проти доводів скарги, вказала, що вони аналогічні доводам апеляційної скарги є безпідставними та необґрунтованими. Просить касаційну скаргу залишити без задоволення, а ухвалені у справі судові рішення залишити без змін. Зазначає, що суди попередніх інстанцій дали належну оцінку змісту конкретних фраз, лексики та характеру використання мовних засобів кривдником та прийшли вірного висновку про те, що його дії слід кваліфікувати як домашнє насильство у формі психологічного насильства, що об'єктивно та небезпідставно викликає у заявниці побоювання за свою безпеку, безпеку своїх рідних і також завдає шкоди психічному здоров'ю малолітньому сину сторін.

Щодо клопотання в касаційній скарзі про розгляд касаційної скарги за участю заявника

Касаційна скарга ОСОБА_7 також містить клопотання про розгляд касаційної скарги за участю заявника та його представника.

За правилами частини першої статті 402 ЦПК України у суді касаційної інстанції скарга розглядається за правилами розгляду справи судом першої інстанції в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи з урахуванням статті 400 цього Кодексу.

Згідно з частиною першою статті 7 ЦПК України розгляд справ у судах проводиться усно і відкрито, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

Такий випадок передбачено у частині тринадцятій статті 7 ЦПК України, згідно з якою розгляд справи здійснюється в порядку письмового провадження за наявними у справі матеріалами, якщо цим Кодексом не передбачено повідомлення учасників справи. У такому випадку судові засідання не проводиться.

Європейський суд з прав людини вказав, що процедура допуску скарг до розгляду та провадження виключно з питань права, на відміну від того, що стосується питань фактів, може відповідати вимогам статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, навіть якщо скаржнику не була надана можливість бути особисто заслуханим апеляційним чи касаційним судом, за умови, якщо відкрите судові засідання проводилось у суді першої інстанції і якщо суди вищої інстанції не мали встановлювати факти справи, а тільки

тлумачили відповідні юридичні норми (рішення Європейського суду з прав людини у справі «Жук проти України» від 21 жовтня 2010 року).

Відповідно до частини першої статті 400 ЦПК України в редакції чинній на момент подачі касаційної скарги, під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Аналіз вищевказаних положень закону свідчить про те, що виклик учасників справи для надання пояснень у справі вирішується Верховним Судом з урахуванням встановленої необхідності таких пояснень.

Колегія суддів не вбачає необхідності виклику учасників справи для надання пояснень в даній справі, і така необхідність відсутня, а відтак, заявлене клопотання щодо розгляду справи за участю заявника задоволенню не підлягає.

Фактичні обставини справи, встановлені судами

З 2007 року по 2012 рік ОСОБА_1 та ОСОБА_2 перебували у зареєстрованому шлюбі, від якого мають сина ОСОБА_3 ,

ІНФОРМАЦІЯ_1 .

Рішенням Деснянського районного суду м. Києва від 28 березня

2012 року шлюб сторін розірвано та з ОСОБА_2 на користь ОСОБА_1 стягнуто аліменти на утримання сина в розмірі j частини його доходів.

31 липня 2015 року ОСОБА_1 зареєструвала шлюб з

ОСОБА_8

10 серпня 2015 року між ОСОБА_1 та ОСОБА_2 було укладено нотаріально посвідчений договір, яким сторони визначили місце проживання дитини з матір'ю та узгодили участь батька у вихованні дитини.

11 серпня 2015 року ОСОБА_2 надав нотаріально посвідчену згоду на тимчасове, з метою возз'єднання сім'ї, проживання дитини на території Словачької Республіки.

Заявниця разом з чоловіком ОСОБА_8 , сином ОСОБА_3 та дитиною, народженою у другому шлюбі, проживає у Словачькій Республіці.

ОСОБА_2 мешкає у м. Києві, у 2016 році також вступив у новий шлюб, у якому народилося двоє синів.

Згідно скрін-шотів повідомлень з телефону та планшету, роздруківки з Viber у переписці, яку ОСОБА_2 тривалий час та систематично веде із заявником з приводу організації побачень з сином, він висловлює погрози розправи, в тому числі фізичної, ображає та принижує заявника і її близьких, застосовує нецензурну та іншу неприйнятну лексику.

МОТИВУВАЛЬНА ЧАСТИНА

Позиція Верховного Суду

Згідно з частиною третьою статті 3 ЦПК України провадження в цивільних справах здійснюється відповідно до законів, чинних на час вчинення окремих процесуальних дій, розгляду вирішення справи.

Пунктом 2 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України щодо вдосконалення порядку розгляду судових справ» від 15 січня 2020 року № 460-IX встановлено, що касаційні скарги на судові рішення, які подані і розгляд яких не закінчено до набрання чинності цим Законом, розглядаються в порядку, що діяв до набрання чинності цим Законом.

Згідно із положенням частини другої статті 389 ЦПК України в редакції, чинній на момент подачі касаційної скарги, підставами касаційного оскарження є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права.

Відповідно до вимог частин першої статті 400 ЦПК України в редакції, чинній на момент подачі касаційної скарги, під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими.

Касаційна скарга не підлягає задоволенню.

Мотиви, з яких виходить Верховний Суд, та застосовані норми права

Протидія насильству у сім'ї є одним із важливих напрямів суспільного розвитку. Вона розглядається не лише як соціальна проблема, а, насамперед, як проблема захисту прав людини і, перш за все, прав жінок. При здійсненні насильства у сім'ї відбувається порушенням прав і свобод конкретної людини, що вимагає втручання з боку держави і суспільства.

Невжиття своєчасних обмежувальних заходів щодо кривдника може призвести в подальшому до завдання шкоди здоров'ю потерпілої від насильства у сім'ї.

Основним нормативно-правовим актом, який регулює спірні правовідносини у вказаній сфері, є Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству». Цей Закон визначає організаційно-правові засади запобігання та протидії домашньому насильству, основні напрями реалізації державної політики у сфері запобігання та протидії домашньому насильству, спрямовані на захист прав та інтересів осіб, які постраждали від такого насильства.

Згідно з пунктами 3, 4, 14 та 17 частини першої статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» передбачено, що домашнє насильство - це діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що їй постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь.

Економічне насильство - це форма домашнього насильства, що включає умисне позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна, коштів чи документів або можливості користуватися ними, залишення без догляду чи піклування, перешкоджання в отриманні необхідних послуг з лікування чи реабілітації, заборону працювати, примушування до праці, заборону навчатися та інші правопорушення економічного характеру.

Психологічне насильство - це форма домашнього насильства, що включає словесні образи, погрози, у тому числі щодо третіх осіб, приниження, переслідування, залякування, інші діяння, спрямовані на обмеження волевиявлення особи, контроль у репродуктивній сфері, якщо такі дії або бездіяльність викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи.

Фізичне насильство - це форма домашнього насильства, що включає ляпаси, стусани, штовхання, щипання, шмагання, кусання, а також незаконне позбавлення волі, нанесення побитів, мордування, заподіяння тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості, залишення в небезпеці, ненадання допомоги особі, яка перебуває в небезпечному для життя стані, заподіяння смерті, вчинення інших правопорушень насильницького характеру.

Відповідно до частини першої статті 24 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» до спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству належать: 1) терміновий заборонний припис стосовно кривдника; 2) обмежувальний припис стосовно кривдника; 3) взяття на профілактичний облік кривдника та проведення з ним профілактичної роботи; 4) направлення кривдника на проходження програми для кривдників.

Пунктом 7 частини першої статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» передбачено, що обмежувальний припис стосовно кривдника - це встановлений у судовому порядку захід тимчасового обмеження прав чи покладення обов'язків на особу, яка вчинила домашнє насильство, спрямований на забезпечення безпеки постраждалої особи.

Згідно з частиною третьою статті 26 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» рішення про видачу обмежувального припису або про відмову у видачі обмежувального припису приймається на підставі оцінки ризиків.

У пункті 9 частини першої статті 1 Закону України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» визначено, що оцінка ризиків - це оцінювання вірогідності продовження чи повторного вчинення домашнього насильства, настання тяжких або особливо тяжких наслідків його вчинення, а також смерті постраждалої особи.

Згідно з пунктом 3 частини першої статті 350-4 ЦПК України у заяві про видачу обмежувального припису повинно бути зазначено обставини, що свідчать про необхідність видачі судом обмежувального припису, та докази, що їх підтверджують (за наявності).

Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» визначено, що видача обмежувального припису є заходом впливу на кривдника, який може вживатися лише в інтересах постраждалих осіб та у разі настання певних факторів та ризиків.

Суди під час вирішення такої заяви мають надавати оцінку всім обставинам та доказам у справі, вирішувати питання про дотримання прав та інтересів дітей і батьків, а також забезпечити недопущення необгрунтованого обмеження одного із батьків у реалізації своїх прав відносно дітей у разі безпідставності та недоведеності вимог заяви іншого з батьків.

Під час вирішення питання про наявність підстав для видачі обмежувального припису суди мають встановлювати, яким формам домашнього насильства піддавався заявник, та оцінювати ризики продовження у майбутньому домашнього насильства у будь-якому його прояві.

Статтею 350-6 ЦПК України передбачено, що, розглянувши заяву про видачу обмежувального припису, суд ухвалює рішення про задоволення заяви або відмову в її задоволенні. У разі задоволення заяви суд видає обмежувальний припис у вигляді одного чи декількох заходів тимчасового обмеження прав особи, яка вчинила домашнє насильство, передбачених Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству» на строк від одного до шести місяців.

Відповідно до частини першої статті 81 ЦПК України кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

У частинах першій, третій статті 100 ЦПК України передбачено, що електронними доказами є інформація в електронній (цифровій) формі, що містить дані про обставини, що мають значення для справи, зокрема, електронні документи (в тому числі текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо), веб-сайти (сторінки), текстові, мультимедійні та голосові повідомлення, метадані, бази даних та інші дані в електронній формі. Такі дані можуть зберігатися, зокрема, на портативних пристроях (картах пам'яті, мобільних телефонах тощо), серверах, системах резервного копіювання, інших місцях збереження даних в електронній формі (в тому числі в мережі Інтернет). Учасники справи мають право подавати електронні докази в паперових копіях, посвідчених у порядку, передбаченому законом. Паперова копія електронного доказу не вважається письмовим доказом.

У частинах першій-третьій статті 89 ЦПК України передбачено, що суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду задалегідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності. Суд надає оцінку як зібраним у справі доказам в цілому, так і кожному доказу (групі однотипних доказів), який міститься у справі, мотивує відхилення або врахування кожного доказу (групи доказів).

На підтвердження заявлених вимог ОСОБА_1 надала скрін-шоти повідомлень з телефону та планшету, роздруківки з Viber, які суд першої інстанції, з яким погодився апеляційний суд, вважав належними та допустимими доказами, які досліджені судами у їх сукупності та яким надана належна правова оцінка.

Встановивши, що зміст конкретних фраз, лексики та характеру використання мовних засобів, які ОСОБА_2 застосовує у переписці з колишньою дружиною та малолітнім сином, дає підстави для висновку, що його дії слід кваліфікувати як домашнє насильство у формі

психологічного насильства, що небезпідставно викликає у заявника побоювання за свою безпеку та безпеку своїх рідних і завдає шкоди психічному здоров'ю, в першу чергу, малолітнього сина сторін, судом обґрунтовано заборонено ОСОБА_2 вести листування, телефонні переговори та у будь-якій спосіб спілкуватись або контактувати через інші засоби зв'язку з ОСОБА_1 та постраждалою дитиною ОСОБА_3 особисто і через третіх осіб.

Доводи касаційної скарги в частині незгоди заявника з проведеною судами попередніх інстанцій оцінкою доказів зводяться до необхідності їх переоцінки та встановлення обставин, знаходиться поза межами повноважень суду касаційної інстанції згідно з вимогами статті 400 ЦПК України.

Не заслуговують на увагу доводи касаційної скарги, що заявник не довела в суді вчинення відносно неї домашнього насильства, настання тяжких наслідків його вчинення, оскільки такі доводи спростовані зібраними у справі доказами, які досліджені належним чином, а результат указаної процесуальної дії викладено у мотивувальній частині оскаржуваних судових рішень.

Доводи касаційної скарги щодо порушення територіальної підсудності аналогічні доводам апеляційної скарги, були предметом перевірки судом апеляційної інстанції та додаткової перевірки не потребують.

Посилання в касаційній скарзі щодо незалучення орган опіки та піклування до участі у розгляді є безпідставні.

Так, частина перша статті 350-5 ЦПК України визначає, що справа про видачу обмежувального припису розглядається судом за участю заявника та заінтересованих осіб.

За приписами пункту 4 частини першої статті 350-2 ЦПК України заява про видачу обмежувального припису може бути подана опікуном, органом опіки та піклування в інтересах недієздатної особи, яка постраждала від домашнього насильства, - у випадках, визначених Законом України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», або постраждала від насильства за ознакою статі, - у випадках, визначених Законом України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків».

Отже, процесуальний закон чітко визначає випадок участі органу опіки та піклування при вирішенні питання про видачу обмежувального припису.

У справі, яка переглядається, такі підстави не встановлено.

Доводи касаційної скарги щодо порушення судами норм процесуального права на правильність висновків судів також не впливають та спростовуються матеріалами справи, з яких вбачається, що ОСОБА_2 у повній мірі скористався наданими йому процесуальними правами, в тому числі щодо подання доказів та доведення обставин, на які він посилався, справу вирішено відповідно до норм процесуального закону та принципу змагальності сторін.

Аналізуючи питання обсягу дослідження доводів заявника та їх відображення у судових рішеннях, питання вичерпності висновків судів попередніх інстанцій, Верховний Суд виходить з того, що у справі, що розглядається, учасникам спору було надано вичерпну відповідь на всі істотні питання, що виникають при кваліфікації спірних відносин, а доводи, викладені у касаційній скарзі не спростовують обґрунтованих та правильних по суті висновків судів.

Наведені у касаційній скарзі доводи були предметом дослідження в судах попередніх інстанцій із наданням відповідної правової оцінки всім фактичним обставинам справи, яка ґрунтується на вимогах чинного законодавства, і з якою погоджується суд касаційної інстанції.

З огляду на вищевикладене доводи касаційної скарги не знайшли свого підтвердження та не дають підстав для висновку про неправильне застосування норм матеріального права та порушення судом норм процесуального права, яке призвело або могло призвести до неправильного вирішення справи.

ВИСНОВКИ ЗА РЕЗУЛЬТАТАМИ РОЗГЛЯДУ КАСАЦІЙНОЇ СКАРГИ

Відповідно до частини третьої статті 401 ЦПК України суд касаційної інстанції залишає касаційну скаргу без задоволення, а рішення без змін, якщо відсутні підстави для скасування судового рішення.

Враховуючи наведене, колегія суддів вважає за необхідне залишити касаційну скаргу без задоволення, а оскаржувані судові рішення - без змін, оскільки доводи касаційної скарги висновків суду не спростовують.

Керуючись статтями 400, 401, 416 ЦПК України, Верховний Суд у складі колегії суддів Третьої судової палати Касаційного цивільного суду,

ПОСТАНОВИВ:

Відмовити ОСОБА_2 у задоволенні клопотання про розгляд справи за його участю.

Касаційну скаргу ОСОБА_2 залишити без задоволення.

Рішення Дарницького районного суду м. Києва від 03 липня 2019 року та постанову Київський апеляційного суду від 14 листопада 2019 року залишити без змін.

Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з моменту її прийняття, є остаточною і оскарженню не підлягає.

Судді:

В. С. Висоцька

І. В. Литвиненко

І. М. Фаловська